

Fraai smeedwerk

Eerste druk, november 2012

© 2012 Ermi Jansen

Coverfoto: Ermi Jansen

ISBN: 978-90-484-2735-2

NUR: 340

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer

www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

FRAAI
SMEEDWERK
ERMI JANSEN

Jochem Steinert heeft een makelaars- en verzekeringskantoor in Füchterden, een middelgrote plaats in Duitsland, net over de Nederlandse grens. Eenmaal met pensioen draagt hij de zaak aan zijn oudste zoon over. Zonder medeweten van zijn vrouw wil hij een andere wending aan zijn leven geven, maar de beslissingen die daarvoor nodig zijn durft hij niet te nemen. Als zijn zoon hem vraagt om de verkoop van een problematisch huis te regelen, grijpt Jochem zijn kans. Het huis herbergt een raadsel en om dat mysterie op te lossen begeeft Jochem zich bewust in een buitenlands avontuur. Zijn zoektocht brengt hem op exotische eilanden en in Afrikaanse landen. Ondertussen hangt zijn huwelijk aan een zijden draadje vanwege zijn verhouding met een Nederlandse vrouw.

Met dank aan:

Harm Breemer voor zijn bijdrage aan hoofdstuk 7,
alsmede familieleden en vrienden voor hun diverse tips.

voor Sjeff... altijd

PROLOOG

Langzaam keerde hij terug naar de werkelijkheid. Waar was hij geweest? Hij was toch thuis? Karl-Heinz Viehöver, veerman op de Rijn, kwam uit de duisternis en keerde er naar terug. Hij was even buiten bewustzijn geweest, hij wist het. Hij staarde voor zich uit en herinnerde zich weer de puinhoop op de vloer. Was dit een teken geweest? Als voorgeprogrammeerd liep hij de trap op naar de massief houten voordeur, die nog op een kier stond, en drukte op het apparaatje aan zijn sleutelbos. De garagedeur ging automatisch open. Toen hij buiten liep had hij het gevoel dat hij zweefde. De regenbuien die urenlang de regio hadden geteisterd waren nog niet uitgeraasd. Hij stapte in zijn Mercedes, reed de garage uit, en volgde de weg die naar de Rijn liep. Het schijnsel van straatlantaarns bleef verborgen achter een muur van slagregens. Stille krachten namen bezit van hem. De weg naar zijn werk leek nu een weg naar een oplossing voor zijn probleem. De moerasdamp die in zijn huis had gehangen rook hij nog. Aangekomen bij de oever van de Rijn parkeerde hij de auto op een plek waar niemand die zou achterlaten. Hij stapte uit en bleef roerloos staan. Hij staarde naar de rivier. Zag hij licht op het water? Was het een vrachtschip? Terwijl hij naar de oever liep, kwam een auto dichterbij. Gelijk een steen die bovenop een berg wordt losgelaten, daalde hij af naar de oever van zijn leven.

I

Jochem Steinert trok de rolluiken omhoog als betrof het een langzaam-aan-actie. Het ochtendlicht drong voorzichtig de riante huiskamer binnen. Jochem deed zijn Duitse afkomst eer aan, zijn postuur had zelfs iets weg van een langeafstandszwemmer, maar zijn bewegingen leken op die van een zeeleeuw aan land. Renate had zijn idee voor de installatie van een elektrische rolluikbediening ‘fijnzinnig’ naar de prullenmand verwezen: “Je hoeft alleen maar te stoppen met roken,” en ze had meteen een Post-it velletje van het blokje gescheurd. “Alleen maar!” had hij gereageerd. Niet veel later had hij Renates aansporing tot het stoppen met roken op de koelkast aangetroffen, een Post-it met de aanvulling: 1 januari. Op de koelkast! Zij wist hoe vaak hij de koelkast opende voor een glas witte wijn. Straks begon ze daar dus óók nog over, had hij begrepen. Hij had het velletje papier van de koelkast gerukt, een nieuw blaadje van het blokje getrokken, en er in hanenpotenschrift op geschreven: stoppen = reizen. Met het briefje was hij naar de slaapkamer gelopen. Renates kapspiegel was eigenlijk te groot voor zo’n klein briefje, maar hij had het als vanouds in het midden geplakt, op ooghoogte. Als Renate zijn wens om verre reizen te gaan maken een mannelijke dwaling vond, dan was een rookverbod een vrouwelijke. Bij aankomende ruzies communiceerden zij de laatste twintig jaar op deze manier: Post-it notitievelletjes scheelden een hoop gedoe. Discussies werden nauwelijks meer gevoerd, ze liepen altijd stuk op de overtuiging van het eigen gelijk, een karaktertrek die in een huwelijk maar bij één persoon mocht voorkomen vond hij... bij voorkeur bij de man natuurlijk. Al eerder in de tijd van zijn 41-jarig huwelijk was Jochem zich een ander huwelijk voor gaan stellen dan het huwelijk waar hij zich in bevond, maar nu hij met pensioen was

kreeg hij het benauwd bij het idee dat hij voor het kunnen leiden van een ander leven rigoureuze beslissingen moest nemen. Door te gaan reizen kon hij die beslissingen uitstellen. Hij streek door zijn dikke grijze haar, klopte een sigaret uit een pakje, en schoof de terrasdeur open. Langzaam gleden zijn blauwgrijze ogen over de met rijp bedekte tuin: sparren, struiken, het grote tuinhuis met pergola, twaalfhonderd vierkante meter gazon; alles bedekt met ijskristallen, als voorbode voor de winter. Vogels vlogen nerveus van tak naar tak. Jochem inhaleerde diep en blies de rook als eerste teken van zijn aanwezigheid demonstratief de tuin in... gevolgd door een rochelende hoest, die de vogels verdreef. Scheisse, dacht hij, toch maar proberen om op 1 januari te stoppen met roken. Als het zou lukken moest Renate mee op reis, iets wat ze niet wilde. En hij zou vanaf 1 januari proberen af te vallen. Zijn thuiszitten na de pensionering werkte als een spons in water, het werd tijd dat die spons uitgeknepen werd. Sinds zijn zoon Hugo eigenaar was van zijn makelaars- en verzekeringskantoor, was het stil geworden, heel erg stil. In het begin na zijn pensionering was hij nog iedere dag even op kantoor geweest, tot Hugo en Renate het hem verboden hadden. Hij had met Hugo over zijn lamelendigheid van elke dag gesproken, met als gevolg dat de tweeling van Hugo en Brigitte nóg vaker bij opa en oma werden afgeleverd. De kleinkinderen Manuel en Xander werden echter een blok aan het been, vond hij. De deugnieten, amper zes jaar oud, reageerden nauwelijks meer op vermaningen, en tijdens onbewaakte ogenblikken waren ze in staat zóveel schade aan te richten dat hij die niet meer bij de verzekeringsmaatschappij durfde te claimen: zijn goede naam zou snel bij de Provinzial in de prullenbak belanden. De tweeling werd door toedoen van Renate steeds vaker onder zĳn toezicht gesteld, iets waar hij niet op zat te wachten, en helemaal niet als het een tijdsbestek van vier uren betrof. “Hoe zit dat tegenwoordig met de opvoeding door ouders en school?” had hij Renate gevraagd. “Genen,” had zij schouderophalend geantwoord. “Bij Brigitte zit nogal wat energie in de familie,” duidend op de studio voor fitness en vechtsport van Brigittes vader. Dat was nou weer zo’n typisch vrouwelijke dwaling vond hij, altijd de negatieve eigenschappen bij de andere familie onderbren-

gen. Daarnaast konden vrouwen zo fijn al hun gedachten verbergen, als make-up de oneffenheden van oude huid: naar Brigitte toe zou Renate over haar genenopvatting niets laten merken. Jochem gooide de peuk in een klein stenen kommetje en ging naar binnen. Hij had een besluit genomen. Hugo moest hem maar een huis in de verkoop toespelen. Contacten met volwassenen in plaats van met kleuters, dat paste beter bij hem. Hoewel kopers en verkopers van huizen soms hetzelfde uit de hoek kwamen als kleuters, bedacht hij ineens. Maar klanten luisterden tenminste, en richtten meestal geen schade aan.